

Na broj: 1 P-456/2020

OPĆINSKI SUD U SESVETAMA

10360 Sesvete
Industrijska cesta br.15

Tužitelj: SENAD AHMETOVIĆ (OIB:02146481637), Sesvete, Zemunska br.29,
zastupan po punomoćniku odvjetniku Zvonimiru Raiću iz
Zagreba, Dalmatinska br.18/II

Tuženik: 1. RAIFFEISENBANK LEIBNITZ eGen (OIB:03952684789), Austrija,
Leibnitz, Bahnhofstrasse br.2
2. ĐANIJA AHMETOVIĆ (OIB:11382790389), Sesvete, Zemunska
br.29

Ž A L B A
TUŽITELJA

4X

protiv dijela presude
od 27.VII.2026.g.

I.Tužitelj ovime izjavljuje žalbu protiv točaka I. i II. izreke ovopredmetne presude od 27.VII.2026.g. te predlaže navedene dijelove preinačiti (na način da se usvoje tužbeni zahtjevi) odnosno – podredno – ukinuti i vratiti prvostupanjskom sudu radi izvođenja neizvedenih dokaza, uz naknadu procesnog troška ove žalbe.

Pobijanom točkom I. izreke ovopredmetne presude odbijeni su tužbeni zahtjevi tužitelja.

Pobijanom točkom II. izreke ovopredmetne presude naloženo je tužitelju platiti prvotuženiku procesni trošak.

Tužitelj ne osporava točku IV. izreke predmetne presude ali skreće pažnju na činjenicu kako je naslov pogriješio redoslijed točaka izreke predmetne presude (navedena točka IV. izreke bi pravilno trebala biti označena kao točka III. a ne kao točka IV. izreke).

II.Pobijani dijelovi predmetne presude nisu pravno osnovani.

Tužitelj osporava zakonitost pobijanih dijelova predmetne presude prvenstveno iz razloga pogrešne primjene prava.

III. Nasuprot stajalištu pobijanih dijelova predmetne presude, neosporivo je:

1. kako je predmetna presuda bazirana na parcijalno i neispravno utvrđenom činjeničnom stanju te na povredu tužiteljevog prava na pravično suđenje (čl. 354. st. 2. t. 6. i čl. 8. ZPP-a) a do čega je došlo uslijed naslovljevog neosnovanog odbijanja izvođenja dokaza predloženih od strane tužitelja:
 - 1.1. Prvostupanjski sud je grubo povrijedio ustavno i procesno pravo tužitelja na raspravljanje i izvođenje dokaza kada je donio raspravno rješenje da se neće ponovno pozivati ključni svjedoci tužitelja Huso Salkić i Izeta Salkić.,
 - 1.2. Sud u obrazloženju navodi da su se pozivi vratili s naznakom "nepoznat" te prebacuje krivnju na tužitelja jer "nije dostavio valjane adrese od 2020. godine".
 - 1.3. Sud pritom zanemaruje činjenicu kako je prebivalište i adresu građana u Republici Hrvatskoj moguće službeno provjeriti putem informacijskog sustava MUP-a. Sud je bio dužan, radi pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja i teških tvrdnji o lihvarskom karakteru ugovora, po službenoj dužnosti izvršiti uvid u evidenciju MUP-a, a ne teretiti stranku (koja nema javne ovlasti provjere prebivališta) i potpuno odbaciti dokaz. Onemogućavanjem saslušanja ovih svjedoka, tužitelju je oduzeta mogućnost dokazivanja mane volje i pritiska posrednika.,
 - 1.4. Nadalje, prvostupanjski sud je grubo povrijedio ustavno i procesno pravo tužitelja na raspravljanje i izvođenje dokaza kada je odbio izvesti dokaz predloženim financijskim i knjigovodstvenim vještačenjem iako bi to vještačenje nevojbeno potvrdilo kako prvotuženik nije isplatio veći dio predmetnog kredita korisnicima istog te kako prvotuženik nije općenito postupao na savjestan i pošten način u tom kreditnom odnosu.,
2. kako je samovolja i arbitrarnost naslova vidljiva i u protupropisnom retroaktivnom preinačenju vrijednosti predmeta spora na štetu tužitelja (čl. 40. st. 3. ZPP-a):
 - 2.1. Sud je počinio bitnu povredu odredaba postupka i pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora (VPS), što je izravno utjecalo na drakonsko odmjeraivanje troškova postupka na teret tužitelja.,
 - 2.2. Tužitelj je u tužbi naznačio VPS od 11.000,00 kn (1.459,95 EUR). Prvotuženik je u odgovoru na tužbu prigovorio tom iznosu. Sukladno članku 40. stavku 3. ZPP-a, sud je bio dužan najkasnije na pripremnom ročištu rješenjem odrediti VPS. Sud sam priznaje: *"Međutim, isto nije učinjeno na pripremnom ročištu..."*. Unatoč tome, sud tek u samoj presudi (nakon zaključenja rasprave) retroaktivno podiže VPS na 60.000,00 EUR.,
 - 2.3. Ovakvo postupanje suda u potpunosti je protuzakonito i stvara potpunu pravnu nesigurnost.,
 - 2.4. Da je sud na pripremnom ročištu donio rješenje o povećanju VPS-a, tužitelj bi imao ustavno pravo procijeniti ekonomski rizik nastavka parnice i eventualno povući tužbu ili preinačiti zahtjev kako ne bi bio izložen troškovima od preko 10.000,00 EUR.,
 - 2.5. Sud ne smije sanirati vlastite procesne propuste u presudi na teret egzistencije tužitelja.

3. kako je prvostupanjski sud selektivno i potpuno pogrešno interpretirao iskaze stranaka i svjedoka, zanemarujući odlučne činjenice koje potvrđuju da je ugovor sklopljen u uvjetima teške zlouporabe i nepoštenja:
 - 3.1. Sud temelji odluku na tvrdnji da je ugovor sklopljen u Leibnitzu (Austrija) pa stoga primjenjuje austrijsko pravo, ignorirajući jasne i životne dokaze da se cjelokupan pravni posao odvijao u Hrvatskoj.,
 - 3.2. Iznijeto iako je tužitelj jasno i pod zakletvom iskazao da su potpisali ugovor u Varaždinu, u uredu javnog bilježnika, te da je ugovor bio na hrvatskom jeziku. Također navodi da u Leibnitzu nikada nije pregovarao niti potpisivao inicijalni ugovor, već ga je posrednik Golubić tamo odveo isključivo kako bi podigao gotovinu (40.000,00 EUR) na ruke.,
 - 3.3. Svjedokinja (javne bilježnice Zvijezdane Rauš-Klier) u svom iskazu navodi kontradiktornu i pravno nemoguću tezu - s jedne strane kaže da ona *"samo potvrđuje već sklopljeni ugovor"*, a odmah zatim dodaje da su *"stranke ugovora zasigurno potpisale predmetni ugovor u javnobilježničkom uredu"*. Ako je ugovor potpisan u uredu u Varaždinu (Hrvatska), onda je pravni posao sklopljen u Hrvatskoj, a formalni navod na ispravi da je sklopljen u "Leibnitzu" predstavlja fiktivan podatak unesen radi izbjegavanja prisilnih propisa RH (Zakon o bankama).,
 - 3.4. Svjedok (Igor Golubić, sin posrednika) priznaje da je bio zaposlen u tvrtki RBL nekretnine d.o.o. sa sjedištem u Hrvatskoj, koja je bila u potpunom vlasništvu austrijske banke (1. tuženika). Isti priznaje i da je osobno *"uskakao i pomagao prilikom potpisivanja ugovora o kreditu kod javnog bilježnika"* te da je sudjelovao u sklapanju između 70 i 100 takvih ugovora u uredima javnih bilježnika u Hrvatskoj.,
 - 3.5. Iz ovih iskaza nedvojbeno proizlazi da je prvotuženik imao organiziranu mrežu posrednika i kćerinsku tvrtku u Hrvatskoj preko koje je sustavno i serijski nudio, ugovarao i plasirao kredite hrvatskim građanima, čime je mjesto sklapanja posla teritorij RH, a mjerodavno pravo - pravo Hrvatske.,
4. kako sud u točki 38. obrazloženja olako zaključuje da činjenica što 20.000,00 EUR (od ugovorenih 60.000,00 EUR) nikada nije isplaćeno tužitelju *"ne utječe na valjanost ugovora"*:
 - 4.1. Ugovor o kreditu je po svojoj naravi komutativan i obvezujući za obje strane.,
 - 4.2. Banka je jednostrano uskratila trećinu ugovorenog iznosa (20.000,00 EUR) pod izlikom da sredstva nisu utrošena za adaptaciju.,
 - 4.3. Međutim, iz isprava u spisu jasno proizlazi da je banka pokrenula ovrhu i potraživala dug, a ujedno zaračunavala troškove i kamate na način koji tužitelju nikada nije transparentno prikazan.,
 - 4.4. Neispunjenje ugovora u tako značajnom dijelu od strane same banke, u kombinaciji s lihvarskom kamatnom stopom od čak 9,875% godišnje (u trenucima kada su ugovaratelji u teškom materijalnom stanju), izravno upućuje na nemoralan i ništetan karakter ugovora (čl. 322. i čl. 329. ZOO-a).,
 - 4.5. Pored navedenog, navedena okolnost - povezana s iskazima tužitelja i svjedoka - jasno upućuje i na pitanje pobude za

sklapanje ugovora odnosno ekonomske neisplativosti tužitelju ishoditi samo dio dogovorenog kredita.,

5. kako predmetna presuda neispravno tumači institut "zelenáškog ugovora" tj. čl. 329. ZOO-a:
 - 5.1. Sud u točki 35. navodi pravno neodrživu tvrdnju da *"banka po svom sadržaju ne može sklopiti zelenaški ugovor"* jer je velika i profesionalna institucija čija je djelatnost zakonski regulirana.,
 - 5.2. Status kreditne institucije ne ekskulpirira vjerovnika od počinjenja civilnog delikta ugovaranja lihvarskih uvjeta. Upravo suprotno.,
 - 5.3. Banka je iskoristila potpuno odsustvo iskustva tužitelja i njegove supruge (koja ima završen samo jedan razred osnovne škole, što je sud potpuno zanemario), njihovu tešku financijsku blokadu i očajničku potrebu za novcem kako bi riješili dugove.,
 - 5.4. Ugovoriti fiksnu kamatu od 9,875% uz hipoteku na jedinoj obiteljskoj kući, preko preminulog posrednika kojem se plaćala "provizija na ruke", školski je primjer iskorištavanja lakomislenosti i stanja nužde iz članka 329. ZOO-a.,
6. kako sud smatra da je postojanje potvrde o solemnizaciji automatski (i neoboriv) dokaz da su stranke razumjele ekonomske posljedice kredita:
 - 6.1. Međutim, sama javna bilježnica Zvijezdana Rauš-Klier izričito izjavljuje pod zakletvom: *"se solemnizacija ugovora fokusira na pravne učinke ugovora, a ne na ekonomske (valutna klauzula, promjenjivost kamatne stope i sl.)"*.,
 - 6.2. Potrošač u ugovornom odnosu mora biti upoznat prvenstveno s ekonomskim teretom ugovora.,
 - 6.3. Ako javni bilježnik po vlastitom priznanju ne objašnjava ekonomske aspekte (kamate, promjene, rizike), a banka je ugovor sastavila jednostrano na stranom jeziku bez stvarnog pregovaranja, tada je utvrđenje suda o potpunoj transparentnosti i valjanosti ugovora u suprotnosti s pravnom stečevinom o zaštiti potrošača i načelom savjesnosti i poštenja.,
7. kako je prvostupanjski sud potpuno ignorirao pisane zahtjeve tužitelja i prekršio fundamentalno načelo parničnog postupka o teretu izvođenja dokaza kada je propustio naložiti prvotuženiku dostavu odlučnih isprava:
 - 7.1. Tužitelj je u svom podnesku od 2.XII.2022. godine, a što je izričito ponovio i u obrazloženom podnesku od 1.III.2023. godine (stranica 2. i 3. podneska), zatražio od suda da, sukladno odredbama ZPP-a, naloži prvotuženiku bez odgode dostaviti:
 - 7.1.1. *Sveobuhvatno očitovanje o svim vrstama poslovnih odnosa u kojima su se tužitelj i prvotuženik nalazili.*
 - 7.1.2. *Kompletan i transparentni ispis prometa po kreditnoj partiji broja računa 10.474.112.*
 - 7.1.3. *Kopiju svih popratnih isprava sačinjenih u tim odnosima, uključujući i pisane potvrde o preuzimanju novca od strane tužitelja i/ili drugotuženice.*
 - 7.2. Tužitelj je dokazao da je samostalno pokušao ishoditi ove podatke (dostavom preporučenih pismovnih pošiljaka upućenih prvotuženiku, dostavom ispisa elektorničkih pošti upućivanih prvotuženiku i prvotuženikovom punomoćniku, i dr.) ali mu ih

banka - zbog svog nezakonitog i netransparentnog načina poslovanja - nikada nije dostavila.,

- 7.3. Prvotuženik je u svom podnesku od 27.III.2023. godine paušalno tvrdio da je "stanje duga lako utvrditi" te da je "izvod iz poslovnih knjiga priložen u ovršnom postupku Ovr-3490/15", međutim, samostalni izvod iz poslovnih knjiga koji banka sama sastavlja ne predstavlja izvornu primarnu dokumentaciju parničnog odnosa.,
- 7.4. Sud je prešao preko ovog prijedloga tužitelja i time omogućio prvotuženiku da uspješno sakrije ključne dokaze.,
- 7.5. Prema članku 233. ZPP-a, ako se isprava nalazi kod jedne stranke, a druga se stranka poziva na nju radi dokazivanja svojih tvrdnji, sud će naložiti toj stranci da podnese ispravu.
- 7.6. S obzirom na to da je banka profesionalna institucija, ona jedina posjeduje analitičke kartice, interne ugovore o posredovanju i dokaze o tijeku novca.,
- 7.7. Odbijanjem da naloži pribavu ovih isprava, sud je onemogućio tužitelja u dokazivanju da mu je obračunavan nepostojeći dug, da je ugovor od samog početka fiktivan u pogledu iznosa glavnice te da se radilo o organiziranom lihvarstvu.,
8. kako je prvostupanjski sud počinio tešku povredu postupka i materijalnog prava kada je bez provođenja neovisnog sudskog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja uzeo zdravo za gotovo iskaze svjedoka banke o visini, strukturi i zakonitosti duga te isplate:
 - 8.1. kako glede navedenog pitanja postoji kontradiktornost u predmetnoj presudi između ključnih dokaza i iskaza saslušanih osoba.,
 - 8.2. Među strankama je *nesporno* da ugovoreni iznos od 60.000,00 EUR nikada nije u cijelosti isplaćen tužitelju, već mu je isplaćeno maksimalno 40.000,00 EUR.,
 - 8.3. Svjedok banke Andreas Lerch tvrdi (bez potkrijepe te tvrdnje ikakvom ispravom) da se "*kamata odnosi samo na isplaćeni dio od 40.000,00 eura*".,
 - 8.4. S druge strane, tužitelj je u podnescima isticao da mu banka nikada nije prezentirala transparentan obračun, a iz samog Troškovnika tužitelja i Ovršnog rješenja vidljivo je da je banka pokrenula ovršne mehanizme radi naplate cijelog kreditnog odnosa, pri čemu su se kamate zaračunavale na netransparentan način.,
 - 8.5. Pitanje je li banka obračunavala kamatu na ugovorenim 60.000,00 EUR ili na isplaćenih 40.000,00 EUR, na koji način je primjenjivala fiksnu stopu od 9,875%, kako su se knjižile uplate koje je tužitelj vršio u gotovini preko posrednika Golubića u Leibnitz, te je li došlo do nezakonitog anatomizma (obračuna kamate na kamatu), predstavlja strogo stručno i tehničko pitanje.,
 - 8.6. Nedvojbeno je kako sudac, pa tako i uredujući sudac, nema niti može imati stručna financijska znanja da samostalnim pregledom papira banke utvrđuje zakonitost matematičkog obračuna kredita.,
 - 8.7. Donijeti presudu kojom se odbija ništetnost ugovora s ugovorenom astronomskom kamatnom stopom (koja po svim karakteristikama prelazi zakonske okvire i ulazi u sferu

- lihvarjenja), a pritom odbiti vještačenje, predstavlja grubu povredu prava na ravnopravnost oružja u postupku.,
- 8.8. Pravilnom primjenom prava sud je bio dužan odrediti neovisnog financijskog vještaka koji bi utvrdio točan matematički i financijski profil ove parnice.,
9. kako je sud počinio povredu članka 8. ZPP-a (načelo slobodne ocjene dokaza) jer je dokaze ocjenjivao potpuno selektivno, prihvaćajući isključivo spekulacije i navode koji idu u korist banke, dok je dokaze tužitelja ignorirao ili proglasio "nerelevantnima":
- 9.1. Tužitelj je u spis dostavio novinski članak i podatke o kaznenom postupku koji se pred Državnim odvjetništvom u Grazu vodi pod brojem St 37/13b protiv odgovornih osoba prvotuženika i s njima povezanih posrednika iz Hrvatske (izvjesni Željko Drdić i drugi) upravo zbog ilegalnog i lihvarskog davanja kredita hrvatskim građanima.,
- 9.2. Sud je ovaj dokaz odbio kao potpuno nerelevantan, prihvaćajući paušalnu tvrdnju prvotuženika iz podneska da se *"protiv njega ne vodi nikakav postupak te da su to laži"*.,
- 9.3. Sud je bio dužan, radi utvrđivanja postojanja općeg moralnog i zakonskog konteksta (fiktivno poslovanje, prijevara, lihvarjenje), putem međunarodne pravne pomoći zatražiti službeno očitovanje od Državnog odvjetništva u Grazu o statusu navedenog predmeta (dakle, predmeta za koji je tužitelj naveo točno tijelo kazneno progona Republike Austrije koje provodi taj kazneni postupak te točan poslovni broj predmeta pod kojim se taj postupak vodi), a ne vjerovati na riječ optuženoj banci.,
10. kako predmetna presuda ne sadrži ikakvu analizu svjedočenja o obrtu "Sandro" i namjeni kredita:
- 10.1. Prvotuženik je u podnescima tvrdio da su tužitelj i drugotuženica imali trgovački obrt "Sandro", nastojeći prikazati ovaj kredit kao poslovni (kako bi izbjegli stroge domaće i europske odredbe o zaštiti potrošača). Sud prihvaća tu tezu i u točki 8. obrazloženja navodi da je banka uredno registrirana i da se radi o uobičajenoj proceduri.,
- 10.2. Sud je pritom potpuno prešao preko iskaza vlastitog svjedoka banke Andreasa Lercha koji je izričito i nedvojbeno potvrdio potrošačku, a ne poslovnu namjenu kredita, izjavivši: *"Gospodin Ahmetović ovdje tužitelj rekao je da želi obnoviti vrata i prozore, odnosno urediti tj. renovirati stan u potkrovlju kuće kako bi ga iznajmljivao..."*.,
- 10.3. Tužitelj je jasno rekao da je ugovor bio unificiran, pripremljen unaprijed od strane banke i da na njega nisu mogli utjecati. Sva dokumentacija vezana uz obrt bila je instruirana i zahtijevana od strane banke isključivo kao fiktivni paravan za zaobilaženje HNB-ovih zabrana i plasiranje ilegalnih kredita na teritoriju RH. Sud uopće nije analizirao ovu očitu kontradikciju (fiktivni poslovni kredit za privatnu obnovu kuće fizičke osobe), čime je činjenično stanje ostalo potpuno pogrešno utvrđeno.,
11. kako sve navedene povrede ukazuju na to da je prvostupanjski sud vodio postupak s unaprijed formiranim stavom o potpunoj zaštiti interesa prvotuženika kao velike financijske institucije. Odbijanjem pribave analitičke dokumentacije od banke, odbijanjem financijskog vještačenja o strukturi i zakonitosti zaračunanih

kamata te ignoriranjem kaznenih procesa za lihvarenje u Austriji, sud je tužitelju u potpunosti vezao ruke i onemogućio ga u dokazivanju ništetnosti ovog spornog i duboko nepravednog i amoralnog pravnog posla.

Zagreb, 28.VII.2026.g.

Tužitelj

Tužitelj potražuje sljedeći trošak:

1. odvj.nagrada za sastav žalbe 28.VII.2026.g.....	1.250,00 EUR,
	1.250,00 EUR
- PDV po stopi od 25%.....	312,50 EUR,
	1.562,50 EUR
- pristojba na žalbu 28.VII.2026.g.....	1.500,00 EUR.
<u>Ukupno</u>	<u>3.062,50 EUR</u>